

Arrest

nr. 295 700 van 17 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 juni 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 maart 2023 doen verzoeker en de Portugese onderdaan R.R.M. aangifte van huwelijk bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Turnhout. De huwelijksvoltrekking wordt uitgesteld voor verder onderzoek.

1.2. Op 11 mei 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: [O.,S.A.]

geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen stelt hij als volgt:

“In casu is de bestreden beslissing van 11 mei 2023 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker geen geldig visum of visum vervangend verblijfsdocument heeft;
- dat er geen schending is van artikel 8 EVRM;
- dat verwerende partij toepassing maakt van artikel 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet;

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de “wet” niet wet geschonden. Daar de term “wet” duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dat bovendien verwerende partij op geen enkele wijze afdoende toepassing heeft gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dat nergens uit blijkt dat verwerende partij afdoende rekening heeft gehouden met de familieleven/gezinsleven evenals de gezondheidstoestand van verzoeker. Hiervan wordt op geen enkele wijze afdoende gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Aangezien verzoeker met zijn partner in het huwelijk wenst te treden en een duurzame levensgemeenschap vormt met zijn echtgenote. Dat verwerende partij hiervan geen melding maakt, noch in haar bestreden beslissing verwerkt. Verzoeker woont sinds maanden samen met zijn echtgenote/verloofde die van Portugese nationaliteit is en in België verblijfsgerechtigd is (stuk 5) en vormen in die zin een feitelijk gezin in de zin van artikel 8 EVRM.

Bijkomend was verzoeker verblijfsgerechtigd in Oekraïne met een verblijfstitel geldig tot en met 06/08/2022 (stuk 6). Daar de oorlog in Oekraïne uitbrak heeft verzoeker zijn toevlucht gezocht in België. Hiervan werd niets concreet gemeld noch meegedeeld in de bestreden beslissing.

Wat wel merkwaardig is dat in het kader van de huwelijksaangifte van verzoeker met zijn Portugese verloofde verwerende partij aan de burgerlijke stand van de Stad Turnhout een rapport overmaakte gedateerd op 05/04/2023 waarin verwerende partij op de hoogte was van de aanwezigheid van verzoeker in Oekraïne en waarbij verwerende partij aan de gemeentediensten om bijkomend na te vragen aan verzoeker (stuk 7).

Dat deze informatie echter noodzakelijk is om verwerende partij in staat te stellen een weloverwogen beslissing te nemen in het verblijfsdossier van verzoeker. Verwerende partij heeft echter niet gewacht op extra informatie bij verzoeker en nam op 11/05/2023 instructies tot afgifte van de bestreden beslissing (stuk 8).

Deze modus operandi kan niet als zorgvuldig, en noch minder al redelijk worden beschouwd.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM.

In casu is de bestreden beslissing kennelijk onwettig, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker. Bovendien stelt verzoeker vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt.

Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onwettige, onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.”

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van het hoorrecht.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Dat verzoeker een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM met zijn Portugese verloofde met wie hij duurzaam samenwoont en een gezinsleven heeft. Dat van al deze elementen in het kader van de bestreden beslissing niet afdoende rekening werd gehouden.

Verzoeker maakt daarmee minstens aannemelijk dat hij dit opgebouwd gezinsleven niet kan verderzetten in zijn land van herkomst. Eveneens blijkt dat verzoeker zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig is met zijn verloofde en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen;

Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM, daar met het gezinsleven van verzoeker door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn Portugese verloofde.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker. Immers, verzoeker toonde minstens aan dat hij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familiale relatie tussen de verzoeker en Portugese verloofde. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker om op basis van deze opgebouwde familiale relatie in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Minstens is er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen;

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, [http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote](http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*)).*

Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

[...]

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv. tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleden (bv. zwangerschap, andere familieleden), verblijfsituatie in Oekraïne, etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onzekerheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoeker is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoeker werd niet verder ondervraagd noch gehoord over zijn persoonlijke en familiale situatie.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.”

2.3. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.4. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan zij is genomen. Voor de afgifte van het bevel wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt vastgesteld dat verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument. Verder merkt verweerder op dat de samenwoning met zijn partner en de aangifte van huwelijk die zij deden geen automatisch recht op verblijf geven. Verweerder motiveert dat het gegeven dat verzoeker wordt gescheiden van zijn partner slechts van tijdelijke duur is en dat een terugkeer naar het land van herkomst om op een later tijdstip terug te keren naar België niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan volgens hem niet worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Verweerder stelt aldus rekening te hebben gehouden met de – in het geval van verzoeker – relevante elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker zowel de juridische als de feitelijke overwegingen kent. Verzoeker toont ook niet aan dat inzake enige concrete omstandigheid die zijn individuele situatie kenmerkt onterecht niet is gemotiveerd. In zoverre hij in dit verband verwijst naar zijn eerdere verblijfsrecht in Oekraïne wordt verwezen naar de verdere bespreking ter zake dat niet blijkt dat dit gegeven van aard is een invloed te kunnen hebben gehad op de bestreden beslissing, zodat niet valt in te zien dat in dit verband enige motivering zich opdroeg.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat

oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Verzoeker wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

Verzoeker betwist niet dat hij noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden of om er zich te vestigen en evenmin dat hij niet in het bezit is van de nodige verblijfsdocumenten. Hij beroept zich evenwel op een *‘meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag’* om te stellen dat verweerder niet zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven. Hij verwijst meer bepaald naar artikel 8 van het EVRM. Een onderzoek in het licht van deze verdragsbepaling dringt zich op.

2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven in België. Meer concreet stelt hij hier een duurzame en hechte relatie te hebben met zijn Portugese partner.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt dat het begrip *‘gezin’* niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk, maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als *‘gezinsleven’* in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

De Raad is van oordeel dat verzoeker louter op basis van de gegevens van zijn samenwoning gedurende enkele maanden met een Portugese vrouw en van hun huwelijksaangifte nog niet weet te overtuigen dat er tussen hem en deze Portugese vrouw sprake is van een oprechte en duurzame partnerrelatie. Zo moet ook worden aangestipt dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een onderzoek gaande was of verzoeker met het beoogde huwelijk niet louter een verblijfsrechtelijk voordeel nastreeft. Dit onderzoek heeft trouwens uiteindelijk geresulteerd in een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Turnhout van 24 augustus 2023 tot weigering van de huwelijksvoltrekking, omdat uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van de partners kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Al kondigt

verzoeker aan dat hij en zijn partner tegen deze beslissing nog beroep willen instellen, dit volstaat niet om alsnog een oprechte en duurzame partnerrelatie aan te tonen. Concrete bewijsstukken hiervan worden alleszins ook niet voorgelegd. Verzoeker maakt, in het licht van hetgeen voorafgaat, in de actuele stand van zaken niet aannemelijk dat sprake is van een gezinsleven dat beschermenswaardig is op grond van artikel 8 van het EVRM.

Zelfs voor zover alsnog komt vast te staan dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient in elk geval te worden benadrukt dat er sprake is van een situatie van eerste toelating. Er kan derhalve niet worden gesteld dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in verzoekers gezins- dan wel privéleven. Er dient hierbij te worden aangegeven dat het EHRM reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een staat confronteert met een privé- en gezinsleven als een voldongen feit (*"fait accompli"*) er in beginsel op deze staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust om deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat, in regel, vreemdelingen in deze situatie niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, Jeunesse/Nederland). Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als *"gevestigde vreemdelingen"*, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland).

In zaken zoals de voorliggende, waarbij niet enkel de bescherming van een gezins- of privéleven aan de orde is, maar waar het tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een gezins- of privéleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare hinderpalen bestaan om een gezins- of privéleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en of er redenen bestaan die verband houden met de immigratiecontrole (zoals het feit dat voorheen al inbreuken werden gepleegd tegen de verblijfswetgeving) of overwegingen inzake de bescherming van de openbare orde in rekening kunnen worden gebracht.

Ook belangrijk bij de te maken afweging is het antwoord op de vraag of een gezins- of privéleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus van een van hen dusdanig was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van een gezins- of privéleven in een bepaalde staat precair was. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de gegevens die hem gekend waren op het ogenblik van het treffen van deze beslissing, meer bepaald de samenwoning van verzoeker met zijn partner en de door hem en zijn partner gedane huwelijksaangifte. Hieruit blijkt dat verweerder ook is overgegaan tot een belangenafweging inzake het ingeroepen gezinsleven. Hij benadrukte dat verzoeker enkel tijdelijk wordt gescheiden van zijn partner, met name voor de tijd die nodig is om zijn situatie in regel te stellen en opnieuw reglementair België binnen te komen. Een dergelijke tijdelijke scheiding en verwijdering van het grondgebied om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving staat volgens verweerder niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Verzoeker toont in de voorliggende situatie niet aan dat verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet kon oordelen dat er enkel sprake is van een tijdelijke scheiding van de partner en dus dat niet blijkt dat zij definitief van elkaar worden gescheiden. Hij kan evenmin overtuigen dat verweerder vervolgens onterecht oordeelde dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving in zijn geval niet disproportioneel is ten aanzien van de gezinsbelangen. Verzoeker toont trouwens ook geenszins aan dat het gezinsleven enkel in België redelijkerwijze mogelijk is en er concrete hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven, tijdelijk dan wel voor langere duur, elders, zoals in verzoekers land van herkomst of nog het land van herkomst van zijn partner, wordt beleefd. Verzoeker brengt hieromtrent geen concrete elementen bij. Met zijn zeer algemene, en niet concreet

onderbouwde, betoog dat hij het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen in België heeft, toont hij in geen geval concrete hinderpalen aan. Ook kunnen tijdens eventuele tijdelijke periodes van scheiding van de partner contacten worden onderhouden via de moderne communicatie-middelen en via bezoeken van de partner aan verzoeker. Het tegendeel wordt alvast niet aangetoond.

In de voorliggende situatie moet ook worden benadrukt dat verzoekers verblijf in België steeds precair was. Op geen enkel ogenblik werd hij toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in dit land. In deze situatie dienden verzoeker en zijn Portugese partner er zich steeds van bewust te zijn geweest dat de uitbouw en voortzetting van het gezinsleven op het Belgische grondgebied eveneens een precair karakter kende. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Het komt verzoeker toe concrete elementen naar voor te brengen die dergelijke uitzonderlijke omstandigheden kunnen aantonen. Hij blijft op dit punt in gebreke.

Niets verhindert verzoeker trouwens ook in zijn herkomstland, of dat van zijn partner, in het huwelijk te treden. Verder blijkt ook niet dat, eenmaal hij alsnog toestemming zou krijgen om te huwen in België en hij voldoet aan de voorwaarden om op grond van gezinshereniging naar België te komen, hij niet opnieuw het Belgische grondgebied mag betreden en hier kan verblijven. Hij toont niet aan dat enig aspect inzake het door hem ingeroepen gezins- of familieleven onterecht niet in rekening is gebracht.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder zich in de bestreden beslissing ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten te respecteren, het gezins- of familieleven niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker (en zijn Portugese partner) enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt niet aangetoond.

Verzoeker toont daarnaast niet concreet aan dat hij, los van de ingeroepen gezinsband, duurzame sociale, economische of culturele banden met België heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen en waarmee onterecht geen rekening is gehouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.8. Nu verzoeker niet aantoont dat enige hogere rechtsnorm de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verhinderde, kan niet blijken dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.9. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals reeds werd gesteld, heeft verweerder rekening gehouden met de samenwoning van verzoeker met een Portugese vrouw en de door hen ingediende huwelijksaangifte. Hij stelde vast dat de bestreden beslissing in geen geval het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM miskent. Er werd ook reeds vastgesteld dat niet blijkt dat enig concreet gegeven inzake het ingeroepen gezins- of familieleven onterecht niet mee in de beoordeling is betrokken. Daarnaast blijkt niet dat verzoeker minderjarige kinderen heeft. Evenmin toont hij concreet aan dat hij enig gezondheidsprobleem heeft dat in rekening diende te worden gebracht. In de gegeven omstandigheden wordt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

2.10. Verzoeker wijst er nog op dat hij eerder verblijfsgerechtigd was in Oekraïne, maar dit land diende te verlaten ingevolge de Russische inval. Hij betoogt dat dit gegeven onterecht niet in rekening is gebracht, terwijl verweerder in het kader van de huwelijksaangifte er blijk van gaf kennis te hebben gehad van zijn eerdere verblijf in Oekraïne en de gemeente hieromtrent verzocht om bij hem bijkomende informatie op te vragen. Hij is van mening dat de informatie inzake zijn eerdere verblijf in Oekraïne noodzakelijk was voor verweerder om een weloverwogen beslissing te nemen en stelt dat onterecht niet werd gewacht op deze extra informatie. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat het gegeven van zijn eerdere verblijf in Oekraïne afbreuk vermag te doen aan de motieven van de bestreden beslissing of dit van invloed had

kunnen zijn op het beslissingsproces. De Raad benadrukt allereerst dat de bestreden beslissing weliswaar een terugkeerverplichting oplegt, maar niet stelt dat verzoeker zou moeten terugkeren naar Oekraïne. Verzoeker kan in uitvoering van de bestreden beslissing terugkeren naar zijn land van herkomst, Nigeria. Hij brengt zelf alvast geen enkele concrete reden naar voor die maakt dat hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Het loutere gegeven van een eerder verblijfsrecht in Oekraïne geeft verzoeker verder geen recht op verblijf op het Schengengrondgebied en stelt hem er evenmin van vrij tijdens zijn verblijf op het Schengengrondgebied te beschikken over een geldig visum of visumvervangend verblijfsdocument. De Raad benadrukt nog dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in de verplichte afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*“moet”*), tenzij een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen verzet. Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Een eerder verblijfsrecht in Oekraïne maakt niet dat verzoeker in België of op het Schengengrondgebied een beschermenswaardig gezins- of privéleven heeft dat een terugkeer naar het land van herkomst in de weg kan staan. Een loutere verwijzing naar een van de beginselen van behoorlijk bestuur laat ook niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm.

Verzoeker kan niet overtuigen dat enig concreet gegeven onterecht niet in rekening is gebracht. Hij toont met zijn uiteenzetting verder niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een onjuiste feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.11. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu laat verzoeker na om aan te tonen dat hij nog specifieke omstandigheden in het kader van het hoorrecht had kunnen aanvoeren die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. In zoverre verzoeker in dit verband verwijst naar zijn familiale situatie, herinnert de Raad eraan dat verweerder deze wel degelijk in rekening bracht en niet blijkt dat in dit verband nog enig element speelde dat bijkomend in rekening diende te worden gebracht. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn eerdere verblijfsrecht in Oekraïne volstaat een verwijzing naar de eerdere bespreking hieromtrent dat niet blijkt dat dit enkele gegeven enige concrete relevantie had voor de bestreden beslissing. De aangevoerde schending van het hoorrecht kan om deze reden niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.12. In zijn middelen voert verzoeker nog de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet, van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en van het fair play-beginsel. Hij blijft evenwel in gebreke toe te lichten op welke wijze hij van mening is dat verweerder deze artikelen en dit beginsel heeft miskend door het nemen van de bestreden beslissing. Deze onderdelen van de middelen zijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.13. De beide middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.14. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van een substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste, meer bepaald wijst hij op een onbevoegdheid van de steller van de akte. In dit verband voert hij nog de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit).

Hij onderbouwt zijn middel als volgt:

“Artikel 8 van MB van 18/03/2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: MB van 18/03/2009) bepaalt het volgende:

“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : [artikel 4bis:] artikel 7, eerste lid [...]”

Aangezien artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het volgende stelt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Aangezien de bestreden beslissing genomen is door mevrouw [D.M.] die de titel van “assistent administratief / administratief assistent” draagt en als volgt geformuleerd in de bestreden beslissing:

[...]

Dat uit artikel 8 van het MB van 18/03/2009 slechts een ambtenaar met de functie van een functie van “administratief assistent” een beslissing kan overgaan in de zin van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Dat niet kan uitgemaakt worden of de betrokken ambtenaar tevens bevoegd is om een beslissing te nemen inzake het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, daar dit nergens blijkt uit het MB van 18/03/2009.

Immers, artikel 74/13 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde rekening (lees: toepassing moet maken van) artikel 74/13.

Bij gebrek aan een delegatie van bevoegdheid, is het de minister zelf die toepassing moet maken van artikel 74/13.

In het MB van 18/03/2009 staat nergens vermeld wie gemachtigd is om artikel 74/13 toe te passen, zodat de toepassing van artikel 74/13 door de voormelde “assistent administratief / administratief assistent” gemaakt is door een onbevoegde persoon.

Dit is in een schending van een substantiële vormvereiste.

Dat de bestreden beslissing genomen is door een daartoe onbevoegde ambtenaar en aldus vernietigd dient te worden.

Dat dit het nemen van de bestreden beslissing dient genomen te worden door een daartoe gemachtigde ambtenaar en dit een schending uitmaakt van een substantieel en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.”

2.15. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist aldus geen losstaande beslissing, maar zij legt aan “de minister of zijn gemachtigde” de verplichting op om “(b)ij het nemen van een beslissing tot verwijdering” rekening te houden met “het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”. Bijgevolg dient, om te kunnen bepalen of de steller van de akte (tevens) bevoegd is om in casu toepassing te maken van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, enkel te worden nagegaan of de steller van de akte volgens het Delegatiebesluit bevoegd is om de “beslissing tot verwijdering” te nemen die in dat geval noopt tot een toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de “beslissing tot verwijdering” uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis vermeldt. Artikel 8 van het Delegatiebesluit schrijft voor dat “[a]an de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen [...] delegatie van bevoegdheid [wordt] verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : [...] artikel 7, eerste lid; [...]”. De bestreden beslissing vermeldt “[M.D.], administratief assistent” als de steller van de akte.

Verzoeker betwist niet dat M.D. een functie van administratief assistent bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitoefent en bevoegd is om een “beslissing tot verwijdering” te nemen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De steller van de akte is bijgevolg tevens bevoegd om minstens in de in artikel 8 van het Delegatiebesluit bedoelde verwijderingsmaatregelen toepassing te maken van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog, dat er sprake is van een schending van een substantiële vormvereiste, van artikel 8 van het Delegatiebesluit en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, mist elke grondslag.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS